

med de snevre praktiske Erfaringer, som Enkelte have gjort, Foranstaltninger, som dog netop senere have viist sig at være de meest praktiske. Af denne Grund kan jeg overhovedet ikke erkjende en saadan Indvenning for gyldig, saalænge det ikke lykkes at paavise disse praktiske Vanskeligheder eller at godtgjøre, at de ere af en saadan Natur, at de ikke kunne overvindes. Men der er en anden Grund, hvorfor jeg specielt i denne Sag ikke kan lægge nogen Vægt derpaa, og det er den, at netop en praktisk Mand, og maastee netop den Mand her i Thinget, som meest kjender til disse Forhold, nemlig Rigsdagsmanden for Frederiksborg Amts 1ste Valgfreds (Thune), igaar har sluttet sig varmt til mit Forslag og udtalt, at det ikke alene var praktisk, men endog det eneste praktiske Rigtige.

Efterat have forudskiftet denne Bemærkning, skal jeg henvende et Par Ord til enkelte af de Talere, der igaar have talt imod mig, og da først til Rigsdagsmanden for Rjøbenhavns 1ste Valgfreds (Jacobsen). Til ham skal jeg kun hytte et Par Ord, deels fordi det, han igaar udtalte, allerede fra andre Sider er imødgaaet, men deels ogsaa fordi jeg oprigtig talt er i stor Forlegenhed med, hvorledes jeg skal imødgaae ham, saalænge hans Foredrag ikke foreligger trykt for mig. Det gaaer nemlig saaledes i Verden, at naar man finder, at Slutningerne i et Foredrag ere byggede rigtig paa hinanden, saa kan man huske dem; men naar det staaer saaledes for En, at Slutninger og Præmisser ikke staae i nogen som helst Forbindelse indbyrdes, saa er det meget vanskeligt at erindre dem, og saaledes er det gaaet mig ligeoverfor den ærede Rigsdagsmand, idet jeg maa tilstaae — det er maastee min Feil — at jeg virkelig slet ikke kan erindre Forbindelsen mellem de Grunde, den ærede Rigsdagsmand anførte mod mig. Kun Et staaer mig i Diebliffet klart, og det skal jeg fremhæve, nemlig at den ærede Rigsdagsmand aldeles forvevler Begrebet personlige Skatter og Begrebet Eiendoms-skatter; men det er Noget, man ikke maa gjøre. Skatterne indeholde saa mange Forskjelligheder, eftersom de hvile paa Personer eller Eiendomme, eftersom de hvile direkte eller indirekte, eftersom de hvile paa Grund eller paa Bygning,

at enhver Art Skatter maa betragtes for sig, og at man begaaer den største Feil, naar man blander dem sammen. Der er dernæst et Punkt i den ærede Rigsdagsmands Bemærkninger, hvorom jeg skal sige et Par Ord, fordi ikke alene han fremkom med den Ytring, hvortil jeg sigter, men navnlig fordi den er gjort gjældende fra forskjellige andre Sider, og deriblandt især fra den høitagtede Indenrigsminister. Det ærede Medlem httrede nemlig, at min Bemærkning om, at Grundskatten var en Prioritet i vedkommende Eiendom, kunde være fuldstændig rigtig, saasnart Grundskattens Beløb engang for alle var bestemt, men: at den ikke var rigtig her i det givne Tilfælde. Jeg skal dertil bemærke, at jeg aldrig nogenstunde har paastaet, at Grundskatternes Beløb paa Rjøbstadeiendomme var fast og var en Prioritet, som kunde siges at udgjøre affurat et bestemt Beløb. Dersom det var Tilfældet, saa vilde hele dette Affnit af Loven være aldeles overflødig, thi saa var der allerede opnaaet det, der her af Indenrigsministeren er tilfattet at skulle opnaaes; men hvad jeg har sagt er, at Grundskatten i Virkeligheden er en Prioritet, som Vedkommende vel ikke kan sige udgjør affurat det og det Beløb, men som han maa kunne anslaae til et Gjennemsnitsbeløb. Naar jeg erhverver en fast Eiendom, saa vil jeg ikke alene tage Hensyn til det Skattebeløb, der i Diebliffet svares, men tilfide til det, som i Fremtiden kan ventes at blive svaret af den efter de gjældende Skatteregler; jeg vil sige: Forringelsen af Eiendommens rene Værdi, fordi der hviler Skatteforpligtelse paa den, kan jeg anslaae til saa og saa Meget. Skatten kan f. Ex. i Diebliffet udgjøre ikke mere end 300 Rd., men ifølge de gjældende Skatteregler kan det ventes, at den i Tidens Løb vil blive 400 Rd., og altsaa vil jeg sige: Denne Eiendom maa betales med 10,000 Rd. mindre, end om den slet ikke var belastet med Skat, thi til den Sum svare de 400 Rd. i Rente. Man har sagt: Ja, men vi gjøre jo dog ikke de faste Eiendomme nogen Urret, thi vi paalægge dem i det Hele ikke Mere, end de hidtil have svaret; men hertil svarer jeg: Dette bliver jo netop for den Eiendom, der ifølge Fordelingen faaer Mere at svare, end den hid-